

Köszöm a meghívást, de ... és... bocsánatot kérek!

Magyarázattal tartozom. Két rossz közül választottam a kisebbet, amikor még az illusztris támogatók megnyitó szónoklatai előtt eltávoztam.

Az helyett ugyanis, hogy szót kérek a pódiumvitan és kijelentem, hogy azért „**nem vagyok hajlandó aláírni a nyilatkozatot, mert semmitmondónak tartom**” és, hogy véleményem szerint: „**ez az egész konferencia éppen a szegregációt demonstrálja**”, a (nem vitatottan jó szándékú) meghívóim felé kevésbé udvariatlan: ha írásban, picit részletesebben fejtem ki indokaimat és a záródokumentumot szerkesztők lelkiismeretére bízom a felhasználásukat.

Természetesen tudom és értem, hogy mi célból szervezték ezt a konferenciát. A meghívóra válaszoló levelem elküldése után, a magam lelkiismeretével rendben is lettem volna, az ebéd kellemes beszélgetés közbeni elfogyasztása alatt, ha közben nem tapasztaltam volna a helyzet súlyosbodását.

Nevezetesen: 2007. végétől hozzáférhető a 2006-os PIRLS-felmérés eredménye, amelynek felerősödő sajtóvisszhangjában ma már az olvasható, hogy „...a gyerekek fejlődésével tízéves korig nincs gond... vagyis az alapkészségek kialakulása terén jól állunk...”

Az oktatási tárca vezetője az eredményeket úgy összegezi, hogy az "út, amelyen járunk jó, tovább fogunk menni..., a javulás az olvasási és szövegértési képességek megerősítésére hozott intézkedések eredménye...;... az alsó tagozaton nincsenek problémák...”

Tisztelettel, de felháborodottan kérdezem: hol van a hozzáértő és felelősséget érző szakma reagálása? Egyetérthet-e ezzel a tehetséggondozó, ha az ellenkezőjét tapasztalja nap mint nap?

Nem szegregáció az, ha a szaktekintélyek „magukmutogató” konferenciája átsiklik a prioritásokon?

A tehetséggondozás alapja a közoktatás. Halász-hasonlattal: a víz fölé ugráló halak közé dobott hálóba soha nem fognak fennakadni a teljes mélységet meghúzó hálóval elérhető nagyok.

Nem léphet túl a szegregáción a legjobb szándékoktól vezérelt tehetséggondozás sem, ha a teljes merítés szűrőjének hiányában, nem talál rá a nagy halakra... és mint tudjuk, a „mindenki tehetséges valamiben” kérdéskörben ennél még sokkal összetettebbek a „nemzeti ügyünként” felismert feladatok. A szűrő, a tehetséget kutató nagyító viszont közoktatásunk tanítóinak a kezében van.

Miért érzem úgy, mintha a szakma legjobbjai az általános korlátoltságból menekülnének ki a tehetséggondozásba? Mintegy tíz évvel ezelőtt még erős mentegetőzések mellett fogalmaztam úgy, hogy a „középmezőny alja” választja a pedagógus pályát.. Ma már úgy mondom: annak kell ez ellen a legjobban ordítani, aki nap mint nap ezen a szinten, ebben az elviselhetetlenül alkalmatlan közösségben dolgozik. Élén a pedagógusképzők oktatóival! Egyetlen Ormos Máriánk van?

Persze, hogy kell az új technika, a korszerű módszertan, stb., de az alap amire az egész ráépíthető, az, a pályát választók szintje. Ez a „középmezőny alja” pedig még alacsonyabb szintre süllyed a napjainkra felhigult felsőfokú képzésben.

Lenne csak 50 milliárd forintom, amivel elkezdhetném! Azonnal kiírnék egy pályázatot a felvételizőknek: nemzeti ösztöndíjat, pedagóguslakást, pályakezdő egzisztenciát ígérve... A „nemzeti ügyek” között ugyanis vannak felismerhető és társadalmi konszenzusban is belátható prioritások.

Megismétlem, korábbi levelemből kivágva, kérdésemet:

Megtehetik-e jóérzéssel azok, akik látják a prioritásokat, a problémák eredetét, hogy nem arra fókuszálják nyilatkozatukat? Márpedig tudjuk, a problémák gyökere az, hogy a pedagógusaink ugyanúgy alul maradnának egy őket felmérő „Pisa”-n, mint a tanítványaik. Ez nem is lesz másképp, ha továbbra is a pályaválasztó középmezőny aljából kerülnek ki.

Kesernyés humorral aktualizálva Hofi Gézát: Tud úszni? ...és ha megfizetem? Tud úszni? ...és ha mérem a teljesítményét? Tud úszni? ...és ha digitális táblát adok hozzá?

Célkitűzés 2.: „...feladat az, hogy segítsünk mindenkit...”. Ez bizony a közoktatásnál kezdődik! Naponta tapasztaljuk, tudjuk, hogy a tehetséggondozásunk egy tragikusan kóros alapra építkezik. Azt is tudjuk, hogy erre a betegségre ma bevett orvosság, legkevesebb 10-15 év múlva hozhatja a remélt gyógyulást. Meddig érünk még rá mi magyarok, hogy egymás melletti elbeszélgetések helyett, végre tegyünk is valamit?

Egy 150 fős szak-konferencia nemcsak tekintély, de a résztvevők felelőssége is! Tisztelettel, dr. Nagy László